

Arrest

nr. 176 374 van 14 oktober 2016
in de zaken RvV X / IV en X

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger van Arabische origine. U bent een sjitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk Door al-Mowazafien en werkte sinds 2005 als administratief bediende bij het Ministerie van Defensie (MOD), departement nummer 6 'rantsoen en vervoer'.

Begin 2010, nadat de Amerikanen de macht overdroegen aan de Iraakse generaals, merkte u op het werk dat er veel fraude werd gepleegd door hooggeplaatsten. U moest deelnemen aan deze fraudepraktijken. Zo diende u bijvoorbeeld van uw oversten foutieve gegevens te registreren op uw computer, om diefstallen van brandstof te verdoezelen. U ging niet akkoord met dergelijke praktijken en besloot samen met uw vriend Radwan en nog twee anderen om bewijzen te verzamelen en de fraude te rapporteren. Jullie slaagden erin een video te verkrijgen waarop het overpompen van brandstof te zien is en twee stemopnames van een inspecteur die hoge functies toewees in ruil voor geld. In de zomer van 2010 stuurde u een e-mail waarin u de fraude aankaartte naar de Commission of Integrity en bezorgde u de bewijsstukken aan deze commissie. Er werden verschillende onderzoeken opgestart en er werden inspecties uitgevoerd in uw departement, maar de fraudeurs slaagden erin het onderzoek te laten afsluiten zonder verdere gevolgen. U vermoedde dat dit hen lukte door het betalen van smeergeld. Hierna begreep u dat het weinig zin had om de fraude aan te kaarten.

In 2014 voerde de overheid campagne om fraude aan te pakken en er waaide ook een nieuwe wind bij de Commission of Integrity. U besloot samen met Radwan een nieuwe poging te wagen om de fraude aan te klagen. Jullie bezorgden opnieuw de bewijsstukken aan de Commission of Integrity. Hierop werd een van uw oversten, majoor Majid Darb Hussein al-Kerawi, gearresteerd. In december 2014 stierf hij in de gevangenis. Hij werd vervangen door Mahmud Mohammed Mahmud al-Maneai. Doordat deze vervanger heel streng was, kregen diegenen die fraude gepleegd hadden samen met majoor al-Kerawi schrik en wilden ze ontdekken wie hen verklikt had bij de Commission of Integrity. Begin 2015 ontdekten ze dat uw vriend Radwan informatie had doorgegeven. Uw vriend werd daarna bedreigd en enkele dagen later, in de maand mei van 2015, werd een aanslag op hem gepleegd. Het ging om een kleefbom die aan zijn wagen bevestigd werd. Hij overleed twee dagen later in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. U ging terug naar uw werk en u dacht dat de fraudeurs niet meer verder zouden zoeken, omdat ze Radwan te pakken gekregen hadden. Een paar maanden na de dood van Radwan, werd u bij een van uw oversten, kolonel Shalar, geroepen. Hij vertelde u dat hij wist dat u informatie doorgegeven had en dat ze u naar dezelfde plaats als uw vriend Radwan gingen zenden, u dus vermoorden. U besloot het werk nog niet meteen te verlaten en even af te wachten, om dan vervolgens stilte te stoppen met werken. Twee dagen later kwamen echter mensen langs in uw bureau die ruzie met u maakten. U vreesde streng gestraft te worden, want bij het MOD werd streng opgetreden tegen mensen die bijvoorbeeld betrokken waren bij een vechtpartij op de werkvloer. De ruziestokers werden opgepakt en opgesloten en klaagden over het feit dat u niet opgesloten werd. Hierdoor besloot u op 1 augustus 2015 toch te stoppen met werken. U keerde niet meer terug naar het werk en dook onder bij uw schoonzus. Op 8 augustus 2015 kwamen mensen bij uw vader langs die vroegen waar u was. Ze bedreigden uw vader. Op 11 augustus 2015 reisde u Irak uit met uw eigen paspoort vanaf de luchthaven van Bagdad. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië door naar België. U kwam hier aan op 9 september 2015 en diende op 15 september 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat u Irak verlaten had, vernam u dat u vervolgd wordt wegens desertie.

Ter staving van uw identiteit legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd te Bagdad op 20 oktober 2010; uw originele identiteitskaart, afgeleverd te al-Karkh op 13 maart 2014; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te al-Rusafa op 21 september 2010; een kopie van uw bewonerskaart; een kopie van uw voedselrantsoenkaart; uw originele huwelijksakte; de identiteitskaarten van uw vrouw en kind en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote. Ter staving van uw profiel en asielrelaas legde u volgende stukken neer: drie badges van het MOD; een loonstrookje; een bewijs dat u een gsm bezit; een bewijs waarmee u toegang kreeg met de wagen tot uw werkplaats; kopieën van foto's van uw werkomgeving; een schrijven waarin opdracht gegeven wordt een onderzoeksraad op te starten wegens uw desertie; een formele vaststelling van uw afwezigheid op het werk; verschillende brieven aangaande het fraudeonderzoek (stukken 18-20); een attest van de opleiding 'magazijnen' en van een opleiding van uw departement; een lijst met de benoeming van onderofficieren; een mobilisatiebeslissing van 21 februari 2005; twee e-mails gericht aan de Commission of Integrity; een lijst met werknemers; een video met beelden van brandstofdiefstal; twee kopieën van foto's van uw vriend Radwan en een onderzoeksverslag van 2015.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verliet, omdat u fraude aan het licht gebracht hebt en de fraudeurs te weten gekomen waren dat u dit gedaan had. U haalde ook aan vervolgd te zullen worden in Irak wegens desertie. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS betwist op zich niet dat u tewerkgesteld was op het departement rantsoen en vervoer van het Iraakse MOD, ondanks het feit dat in een van de badges die u voorlegde een opvallende spelfout in het Engels stond, namelijk 'Ministry of Deafens', wat volgens u normaal was (CGVS gehoorverslag 10 februari 2016, hierna CGVS1, pg 7) en het feit dat u stellig verklaarde niet gemachtigd te zijn een wapen te dragen, hoewel op een van uw badges duidelijk 'yes' staat aangegeven bij de categorie 'weapon' (CGVS1, pg 8). Dit roept vragen op, maar gezien uw kennis van het departement en de overige bewijsstukken die u voorlegde, zoals uw mobilisatie, bewijzen van opleiding, een loonstrookje, de verschillende foto's, uw kennis van de militaire rangen en de details die u kon verstrekken over medewerkers en hooggeplaatsten, lijkt het vrij geloofwaardig dat u voor het MOD gewerkt hebt. Het lijkt ook plausibel dat er fraude gepleegd werd binnen dit departement, gezien het bestaan van wijdverspreide fraude in Irak, wat leidde tot onderzoeken en inspecties geleid door de Commission of Integrity, en dat u daardoor toegang had tot kopieën van bijvoorbeeld de brieven aangaande het fraudeonderzoek die u voorlegde en de video van de vrachtwagens. U slaagde er echter niet in uw eigen rol en manier van handelen binnen dit gebeuren op overtuigende wijze aan te tonen:

Zo verklaarde u dat u in 2010 een e-mail hebt verzonden naar de Commission of Integrity om de fraudepraktijken aan het licht te brengen. U stelde deze e-mail verzonden te hebben vanop uw computer bij u thuis (CGVS gehoorverslag 18 maart 2016, hierna CGVS2, pg 8). Dit lijkt een zeer onvoorzichtige aanpak, zeker gelet op uw profiel, u stelde namelijk verantwoordelijk te zijn op uw werk voor alles wat met informatietechnologie te maken had: computers, printers, software, enzovoort (CGVS1, pg 5). Hierdoor lijkt het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke gevoelige informatie gewoon vanop uw eigen computer in uw woning zou doorsturen. Ook al gebruikte u een anoniem e-mailadres (CGVS1, pg 17), het is weinig geloofwaardig dat u geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat via uw IP-adres makkelijk achterhaald kon worden wie de informatie doorgespeeld had, gelet op het risico dat dit met zich meebracht. U beweerde dat de personen die u aangaf bij de Commission of Integrity de mogelijkheid niet hadden om zoiets te doen (CGVS2, pg 8). Nochtans ging het om verschillende hooggeplaatste werknemers van het MOD die over de nodige connecties beschikten, waardoor uw verklaring geen steek houdt. Het was ook zeer merkwaardig dat u de e-mail die u verzonden hebt, niet gewoon afgedrukt hebt en zo voorlegde. U zei dat dit niet ging omdat u geen printer ter beschikking had (CGVS2, pg 5). U nam drie foto's van de email en printte de foto's af om deze neer te leggen tijdens het eerste gehoor (CGVS2, pg 5). Daarnaast was het bevreemdend dat u verklaarde dat het om één e-mail ging die u gestuurd had (CGVS2, pg 5). Uit de voorgelegde foto's en de vertaling van de documenten blijkt echter duidelijk dat het gaat om twee verschillende e-mails. Toen u hiermee geconfronteerd werd, bleef u erbij dat het om één e-mail gaat (CGVS2 pg 5). U bleek ook niet op de hoogte te zijn van wie de vorige voorzitter was van de Commission of Integrity, enkele jaren geleden, met name in de periode waarin u zeer actief was om fraude te rapporteren (CGVS2, pg 5). U kon enkel de naam geven van de huidige voorzitter van de Commission of Integrity, namelijk Hasan al-Yasiri, en vermeldde erbij dat u dit enkele dagen geleden te weten kwam, toen u aan het lezen was over de commissie. Het feit dat u niet wist wie de voorzitter van de Commission of Integrity was enkele jaren geleden, hoewel u zeer gemotiveerd was tijdens die periode om fraude aan te kaarten uit persoonlijke overtuiging en hiertoe grote risico's nam, tast uw geloofwaardigheid aan.

Ook met betrekking tot de recentere gebeurtenissen in 2014 en vooral 2015, werden enkele vaststellingen gedaan, die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo roept het ernstige vragen op dat er geen objectieve bronnen beschikbaar zouden zijn, die het overlijden van al-Kerawi in de gevangenis, kunnen aantonen. U verklaarde dat er niets over verscheen in de media (CGVS2, pg 8), maar er zou toch verwacht mogen worden dat bij het overlijden van een hooggeplaatste werknemer van het MOD, hierover bericht zou worden in de pers, zeker gelet op het feit dat er volgens uw verklaringen op dat moment een corruptieonderzoek gevoerd werd naar deze persoon. Het was overigens merkwaardig dat u het steeds had over majoor al-Kerawi, terwijl in de stukken die u voorlegde telkens de graad van brigadier-generaal vermeld werd (zie stuk 19 en 20). U legde geen enkel bewijs voor dat deze brigadier-generaal overleed eind 2014 en vervangen werd. Nochtans is dit gegeven zeer belangrijk binnen uw asielrelaas, aangezien de fraudeurs na het overlijden van al-Kerawi nerveus werden en wilden achterhalen wie de informatie had doorgegeven (CGVS2, pg 11), wat ertoe leidde dat eerst uw vriend Radwan ontmaskerd werd en vervolgens u zelf.

Het was ook opmerkelijk dat u plots zeer vaag werd wat de situering in de tijd betreft van de gebeurtenissen in 2015, terwijl u ervoor over zaken die veel langer geleden gebeurd zijn, nauwkeurig was. Toen u gevraagd werd wanneer uw vriend Radwan ontmaskerd werd, beperkte u zich tot het geven van het jaartal 2015. Nadat gevraagd werd dit te preciseren, zei u dat u het niet precies wist, dat het begin 2015 was, misschien april (CGVS2, pg 12). Tijdens het eerste gehoor had u nochtans verklaard dat Radwan ontdekt werd in januari 2015, wat toch een aanzienlijk verschil vormt met april 2015 (CGVS1, pg 14). Toen u gewezen werd op het feit dat u tijdens het eerste gehoor iets anders gezegd had, zei u dat u begin 2015 zei, dat u misschien januari of maart zei, dat u het inderdaad

vermeldde, maar dat u bedoelde begin 2015, maand een, twee of drie (CGVS2, pg 12). April is evenwel de vierde maand van het jaar. Het kan niet overtuigen dat u deze gebeurtenis, niet consistent in de tijd kan plaatsen, aangezien dit van groot belang was voor uw persoonlijke situatie en het om een goede vriend ging. Toen u gevraagd werd wanneer u wist dat de hooggeplaatsten wisten dat u, net zoals Radwan, informatie had doorgegeven, wilde u niets zeggen, omdat er anders kon gezegd worden dat de data niet kloppen, en hield u het op het erg vage 'twee maanden', en 'twee of drie maanden' (CGVS2, pg 15), waarmee u bedoelde twee à drie maanden na de dood van Radwan (CGVS2, pg 15). Er zou redelijkerwijs van u mogen verwacht worden dat u deze cruciale gebeurtenis, kort voor uw vertrek uit Irak, nauwkeuriger in de tijd kan plaatsen, zeker gelet op het feit dat u op andere momenten dan weer wel exacte data doorgaf, bijvoorbeeld over de dag dat u stopte met werken en uw vertrekdatum uit Irak (CGVS2, pg 15).

Daarnaast legde u geen bewijzen voor die de aanslag op en het overlijden van uw vriend Radwan kunnen aantonen. Uit de twee foto's die u voorlegde kan niet opgemaakt worden dat deze persoon overleden is, noch dat de verwondingen die te zien zijn het gevolg waren van een aanslag. De verwondingen die op de foto te zien zijn, lijken ook niet echt overeen te komen met het soort verwondingen dat men zou verwachten bij een slachtoffer van een bomaanslag. Zo zijn alle ledematen volledig gevrijwaard van kwetsuren en is enkel de buik verwond.

Ten slotte wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate aangetast door uw verklaring dat u legaal, via de luchthaven van Bagdad met uw eigen paspoort, Irak ontvluchtte. Indien u werkelijk gevaar liep, moest onderduiken, bedreigd werd door hooggeplaatsten van het MOD (CGVS2 pg 3) en op de hoogte was van het feit dat de fraudeurs overal connecties hadden (CGVS2, pg 12), dan zou mogen verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het ontvluchten van het land. Zeker gelet op uw verklaring, dat mensen aan huis kwamen bij uw vader om naar u te vragen, terwijl u bij uw schoonzus ondergedoken was, en u drie dagen daarna Irak verliet (CGVS2, pg 15), waardoor u wist dat er actief naar u gezocht werd en het feit dat uw departement nota bene op het domein van de luchthaven van Bagdad gevestigd is (CGVS1, pg 6).

Gelet op het geheel van al deze vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bedreiging die u zou gekregen hebben en het gevaar dat u liep, omdat u fraude aan het licht gebracht hebt.

Wat uw verklaring betreft, dat u bij een terugkeer naar Irak zal vervolgd worden wegens desertie (CGVS2, pg 16), en de bewijsstukken die u voorlegde ter staving (stuk 16 en 17), dient opgemerkt te worden dat u niet aangetoond hebt dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. In uw stavingstukken wordt enkel vastgesteld dat u ongewettigd afwezig bent en dat er een onderzoeksraad gevormd wordt. Hieruit blijkt niet dat er verder stappen genomen werden om u effectief een straf op te leggen. Zelf verklaarde u dat u vooral riskeerde uw job kwijt te zijn en de daarbij horende opgebouwde rechten (CGVS2, pg 16). U wist niet welke strafmaat u kon opgelegd worden volgens de Irakese wetgeving en u wist niet volgens welk artikel u bestraft zou kunnen worden (CGVS2, pg 16). Indien u werkelijk een vrees koestert om vervolgd te worden, omdat u op ongewettigde wijze het werk verlaten hebt, mag van u verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in uw zaak en beter op de hoogte zou zijn van wat u boven het hoofd hangt. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, omwille van deserte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van

dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd te Bagdad op 20 oktober 2010; uw originele identiteitskaart, afgeleverd te al-Karkh op 13 maart 2014; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te al-Rusafa op 21 september 2010; een kopie van uw bewonerskaart; een kopie van uw voedselrantsoenkaart; uw originele huwelijksakte; de identiteitskaarten van uw vrouw en kind en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, tonen uw identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad aan, gegevens die door het CGVS niet betwist worden. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven al besproken. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegde, roept vragen op. Uw verklaringen over hoe u uw paspoort verloor, waren niet overtuigend. Zo vertelde u dat u gezegd werd dat u uw paspoort goed moest opbergen in een plastic zakje om de zee over te steken, anders zou de smokkelaar het paspoort afnemen. U draaide uw paspoort in een zakje en stak het zakje in uw tas. Toen de rubberboot vertrok waren er meer personen aanwezig dan afgesproken, daardoor werden alle reistassen overboord gegooid (CGVS1, pg 10). Het houdt echter weinig steek dat u het zakje met het paspoort zomaar in uw tas zou stoppen bij al uw andere bagage en dat u dit niet op uw lichaam zou bewaren. Dit doet vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals bijvoorbeeld een andere datum van vertrek uit Irak of een visum voor een derde land, wat uw verklaringen zou kunnen ondermijnen, wat verder uw algehele geloofwaardigheid aantast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. RvV 188 692 en nr. RvV 188 773 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 188 692.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 188 773.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet in samenhang met het non-refoulementbeginsel).

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verliet, omdat u fraude aan het licht gebracht hebt en de fraudeurs te weten gekomen waren dat u dit gedaan had. U haalde ook aan vervolgd te zullen worden in Irak wegens desertie. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS betwist op zich niet dat u tewerkgesteld was op het departement rantsoen en vervoer van het Iraakse MOD, ondanks het feit dat in een van de badges die u voorlegde een opvallende spelfout in het Engels stond, namelijk ‘Ministry of Deafens’, wat volgens u normaal was (CGVS gehoorverslag 10 februari 2016, hierna CGVS1, pg 7) en het feit dat u stellig verklaarde niet gemachtigd te zijn een wapen te dragen, hoewel op een van uw badges duidelijk ‘yes’ staat aangegeven bij de categorie ‘weapon’ (CGVS1, pg 8). Dit roept vragen op, maar gezien uw kennis van het departement en de overige bewijsstukken die u voorlegde, zoals uw mobilisatie, bewijzen van opleiding, een loonstrookje, de verschillende foto’s, uw kennis van de militaire rangen en de details die u kon verstrekken over medewerkers en hooggeplaatsten, lijkt het vrij geloofwaardig dat u voor het MOD gewerkt hebt. Het lijkt ook plausibel dat er fraude gepleegd werd binnen dit departement, gezien het bestaan van wijdverspreide fraude in Irak, wat leidde tot onderzoeken en inspecties geleid door de Commission of Integrity, en dat u daardoor toegang had tot kopieën van bijvoorbeeld de brieven aangaande het fraudeonderzoek die u voorlegde en de video van de vrachtwagens. U slaagde er echter niet in uw eigen rol en manier van handelen binnen dit gebeuren op overtuigende wijze aan te tonen:

Zo verklaarde u dat u in 2010 een e-mail hebt verzonden naar de Commission of Integrity om de fraudepraktijken aan het licht te brengen. U stelde deze e-mail verzonden te hebben vanop uw computer bij u thuis (CGVS gehoorverslag 18 maart 2016, hierna CGVS2, pg 8). Dit lijkt een zeer onvoorzichtige aanpak, zeker gelet op uw profiel, u stelde namelijk verantwoordelijk te zijn op uw werk voor alles wat met informatietechnologie te maken had: computers, printers, software, enzovoort (CGVS1, pg 5). Hierdoor lijkt het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke gevoelige informatie gewoon vanop uw eigen computer in uw woning zou doorsturen. Ook al gebruikte u een anoniem e-mailadres (CGVS1, pg 17), het is weinig geloofwaardig dat u geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat via uw IP-adres makkelijk achterhaald kon worden wie de informatie doorgespeeld had, gelet op het risico dat dit met zich meebracht. U beweerde dat de personen die u aangaf bij de Commission of Integrity de mogelijkheid niet hadden om zoiets te doen (CGVS2, pg 8). Nochtans ging het om verschillende hooggeplaatste werknemers van het MOD die over de nodige connecties beschikten, waardoor uw verklaring geen steek houdt. Het was ook zeer merkwaardig dat u de e-mail die u verzonden hebt, niet gewoon afgedrukt hebt en zo voorlegde. U zei dat dit niet ging omdat u geen printer ter beschikking had (CGVS2, pg 5). U nam drie foto’s van de email en printte de foto’s af om deze neer te leggen tijdens het eerste gehoor (CGVS2, pg 5). Daarnaast was het bevreemdend dat u verklaarde dat het om één e-mail ging die u gestuurd had (CGVS2, pg 5). Uit de voorgelegde foto’s en de vertaling van de documenten blijkt echter duidelijk dat het gaat om twee verschillende e-mails. Toen u hiermee geconfronteerd werd, bleef u erbij dat het om één e-mail gaat (CGVS2 pg 5). U bleek ook niet op de hoogte te zijn van wie de vorige voorzitter was van de Commission of Integrity, enkele jaren geleden, met name in de periode waarin u zeer actief was om fraude te rapporteren (CGVS2, pg 5). U kon enkel de naam geven van de huidige voorzitter van de Commission of Integrity, namelijk Hasan al-Yasiri, en vermeldde erbij dat u dit enkele dagen geleden te weten kwam, toen u aan het lezen was over de commissie. Het feit dat u niet wist wie de voorzitter van de Commission of Integrity was enkele jaren geleden, hoewel u zeer gemotiveerd was tijdens die periode om fraude aan te kaarten uit persoonlijke overtuiging en hiertoe grote risico’s nam, tast uw geloofwaardigheid aan.

Ook met betrekking tot de recentere gebeurtenissen in 2014 en vooral 2015, werden enkele vaststellingen gedaan, die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo roept het ernstige vragen op dat er geen objectieve bronnen beschikbaar zouden zijn, die het overlijden van al-Kerawi in de gevangenis, kunnen aantonen. U verklaarde dat er niets over verscheen in de media (CGVS2, pg 8), maar er zou toch verwacht mogen worden dat bij het overlijden van een hooggeplaatste werknemer van het MOD, hierover bericht zou worden in de pers, zeker gelet op het feit dat er volgens uw verklaringen op dat moment een corruptieonderzoek gevoerd werd naar deze persoon. (...) U legde geen enkel

bewijs voor dat deze brigadier-generaal overleed eind 2014 en vervangen werd. Nochtans is dit gegeven zeer belangrijk binnen uw asielrelaas, aangezien de fraudeurs na het overlijden van al-Kerawi nerveus werden en wilden achterhalen wie de informatie had doorgegeven (CGVS2, pg 11), wat ertoe leidde dat eerst uw vriend R.(...) onmaskerd werd en vervolgens u zelf.

Het was ook opmerkelijk dat u plots zeer vaag werd wat de situering in de tijd betreft van de gebeurtenissen in 2015, terwijl u ervoor over zaken die veel langer geleden gebeurd zijn, nauwkeurig was. Toen u gevraagd werd wanneer uw vriend Radwan onmaskerd werd, beperkte u zich tot het geven van het jaartal 2015. Nadat gevraagd werd dit te preciseren, zei u dat u het niet precies wist, dat het begin 2015 was, misschien april (CGVS2, pg 12). Tijdens het eerste gehoor had u nochtans verklaard dat Radwan ontdekt werd in januari 2015, wat toch een aanzienlijk verschil vormt met april 2015 (CGVS1, pg 14). Toen u gewezen werd op het feit dat u tijdens het eerste gehoor iets anders gezegd had, zei u dat u begin 2015 zei, dat u misschien januari of maart zei, dat u het inderdaad vermeldde, maar dat u bedoelde begin 2015, maand een, twee of drie (CGVS2, pg 12). April is evenwel de vierde maand van het jaar. Het kan niet overtuigen dat u deze gebeurtenis, niet consistent in de tijd kan plaatsen, aangezien dit van groot belang was voor uw persoonlijke situatie en het om een goede vriend ging. Toen u gevraagd werd wanneer u wist dat de hooggeplaatsten wisten dat u, net zoals R.(...), informatie had doorgegeven, wilde u niets zeggen, omdat er anders kon gezegd worden dat de data niet kloppen, en hield u het op het erg vage 'twee maanden', en 'twee of drie maanden' (CGVS2, pg 15), waarmee u bedoelde twee à drie maanden na de dood van R.(...) (CGVS2, pg 15). Er zou redelijkerwijs van u mogen verwacht worden dat u deze cruciale gebeurtenis, kort voor uw vertrek uit Irak, nauwkeuriger in de tijd kan plaatsen, zeker gelet op het feit dat u op andere momenten dan weer wel exacte data doorgaf, bijvoorbeeld over de dag dat u stopte met werken en uw vertrekdatum uit Irak (CGVS2, pg 15).

Daarnaast legde u geen bewijzen voor die de aanslag op en het overlijden van uw vriend R.(...) kunnen aantonen. Uit de twee foto's die u voorlegde kan niet opgemaakt worden dat deze persoon overleden is, noch dat de verwondingen die te zien zijn het gevolg waren van een aanslag. (...)

Ten slotte wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate aangetast door uw verklaring dat u legaal, via de luchthaven van Bagdad met uw eigen paspoort, Irak ontvluchtte. Indien u werkelijk gevaar liep, moest onderduiken, bedreigd werd door hooggeplaatsten van het MOD (CGVS2 pg 3) en op de hoogte was van het feit dat de fraudeurs overal connecties hadden (CGVS2, pg 12), dan zou mogen verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het ontvluchten van het land. Zeker gelet op uw verklaring, dat mensen aan huis kwamen bij uw vader om naar u te vragen, terwijl u bij uw schoonzus ondergedoken was, en u drie dagen daarna Irak verliet (CGVS2, pg 15), waardoor u wist dat er actief naar u gezocht werd en het feit dat uw departement nota bene op het domein van de luchthaven van Bagdad gevestigd is (CGVS1, pg 6).

Gelet op het geheel van al deze vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bedreiging die u zou gekregen hebben en het gevaar dat u liep, omdat u fraude aan het licht gebracht hebt.

Wat uw verklaring betreft, dat u bij een terugkeer naar Irak zal vervolgd worden wegens desertie (CGVS2, pg 16), en de bewijsstukken die u voorlegde ter staving (stuk 16 en 17), dient opgemerkt te worden dat u niet aangetoond hebt dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. In uw stavingstukken wordt enkel vastgesteld dat u ongewettigd afwezig bent en dat er een onderzoeksraad gevormd wordt. Hieruit blijkt niet dat er verder stappen genomen werden om u effectief een straf op te leggen. Zelf verklaarde u dat u vooral riskeerde uw job kwijt te zijn en de daarbij horende opgebouwde rechten (CGVS2, pg 16). U wist niet welke strafmaat u kon opgelegd worden volgens de Irakese wetgeving en u wist niet volgens welk artikel u bestraft zou kunnen worden (CGVS2, pg 16). Indien u werkelijk een vrees koestert om vervolgd te worden, omdat u op ongewettigde wijze het werk verlaten hebt, mag van u verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in uw zaak en beter op de hoogte zou zijn van wat u boven het hoofd hangt. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire

wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, omwille van desertie.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststelling waarbij er weinig geloof wordt gehecht aan het gegeven dat verzoeker gevoelige informatie vanop zijn eigen computer in zijn woning doorstuurde, herhaalt hij slechts zijn verklaring dat hij de bewuste e-mail thuis verstuurde met een anoniem e-mailadres. Voorts beperkt verzoeker zich tot de hypothetische bewering dat er kan vanuit worden gegaan dat de commissie zich zal focussen op het onderzoek naar fraude en niet op een onderzoek naar de afzender van de e-mail. Waar verzoeker meent dat het duidelijk is dat het niet tot hun taak behoort om onderzoeken te voeren naar de persoon en identiteit van degene die een klacht of tip overmaakt, gaat hij voorbij aan het gegeven dat verzoeker stelde verantwoordelijk te zijn op zijn werk voor alles wat met informatie technologie te maken had. De Raad acht het gelet op het door verzoeker geschetste profiel niet aannemelijk dat hij geen rekening hield met het feit dat zijn identiteit gemakkelijk kon worden achterhaald via zijn IP-adres. Wanneer verzoeker werd gevraagd of hij geen schrik had dat ze bij hem zouden terechtkomen, antwoordde hij slechts *“Hoe kunnen ze het weten. In Irak is het nog niet zo technologisch ontwikkeld dat ze uw IP adres gaan volgen ofzo, dat is niet bekend in Irak. Dat is enkel voor ministeries, de echte overheid”* (stuk 11, gehoorverslag, p. 17). Uit dit antwoord blijkt dat verzoeker bekend is met de mogelijkheid om iemands identiteit te achterhalen via een IP-adres, waardoor het niet aannemelijk is dat hij er geen rekening mee hield. Verzoeker werkte zelf bij het ministerie van Defensie (stuk 11, gehoorverslag, p. 6). Wanneer hem bij een volgend verhoor dezelfde vraag wordt gesteld stelt hij dat *“de personen waar ik het over had, de plaats waar ik zat, ze hadden die macht niet”*. Wanneer vervolgens wordt aangegeven dat het over mensen van het MOD, Ministerie van Defensie, stelt verzoeker enkel dat de mensen van de commissie niet zullen zeggen waarvan het komt (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Gelet op deze verklaringen is het niet aannemelijk dat verzoeker niet voorzichtiger is geweest bij het doorspelen van zeer gevoelige informatie aan de commissie.

Verzoeker ziet het belang niet in van het aantal e-mails die verstuurd zouden zijn en meent dat het wel van belang is dat er e-mailverkeer was tussen verzoeker en de commissie. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat het slechts om één e-mail ging, terwijl uit de vertaling van de stukken aanwezig in het administratief dossier duidelijk blijkt dat het om twee onderscheiden e-mails gaat. Verzoekers verklaringen zijn aldus geenszins in overeenstemming met de stavingsstukken die hij neerlegt. Een dergelijke vaststelling is wel degelijk van belang en doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker is voorts van mening dat de vaststelling dat hij de naam van de vorige voorzitter niet kent, geenszins zijn geloofwaardigheid aantast. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers onwetendheid afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Het is immers niet aannemelijk dat hij de voorzitter van enkele jaren geleden niet kent, aangezien verzoeker op dat ogenblik zeer gemotiveerd was om fraude aan te kaarten uit een persoonlijke overtuiging en hiertoe zelfs grote risico's nam. Verzoekers onwetendheid valt dan ook niet te rijmen met de door hem geschetste persoonlijke gedrevenheid en overtuiging. Het argument dat *“de contacten met de commissie werden gelegd via e-mailverkeer naar een algemeen emailadres, niet door een email aan de voorzitter”* doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Ook acht de Raad het niet aannemelijk dat er geen objectieve bronnen beschikbaar zouden zijn, die het overlijden van al-Kerawi in de gevangenis, kunnen aantonen. Verzoeker verklaarde dat er niets over verscheen in de media (stuk 5, gehoorverslag, p. 8), maar er kan redelijkerwijs verwacht worden dat bij het overlijden van een dergelijke hooggeplaatste werknemer van het MOD bericht zou worden in de

pers, zeker gelet op het feit dat er volgens verzoekers verklaringen op dat moment een corruptieonderzoek gevoerd werd naar deze persoon. Het argument dat verzoeker er geen zeggenschap over heeft over wat en hoe iets in de media komt, kan hier geen afbreuk aan doen. Overigens is het niet de enige vaststelling die maakt dat er geen geloof aan verzoekers asielrelaas kan worden gehecht.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen niet eenduidig zijn wat betreft zijn situeringen in de tijd, stelt verzoeker slechts dat hij het steeds heeft gehad over begin van het jaar 2015. Volgens verzoeker situeert het gegeven dat er *“vanhuit het CGVS moeilijk wordt gedaan over januari, februari, maart of april als maanden die al dan niet in het begin van het jaar vallen”* zich in het bewust creëren en zoeken van tegenstrijdigheden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor de gebeurtenis omtrent de ontmaskering van zijn vriend R. in januari 2015 situeert (stuk 11, gehoorverslag, p. 14) en dit tijdens zijn tweede gehoor in 2015 plaatst en bij nadere situering *“misschien april”* opgeeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Of deze maanden het begin van het jaar uitmaken doet niet ter zake. Het staat wel vast dat verzoeker dermate afwijkende verklaringen aflegt omtrent een toch wel vrij recente gebeurtenis, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. De Raad ontwaart dienaangaande geen aanwijzing dat het Commissariaat-generaal bewust tegengestrijdigheden zoekt of creëert. De gedane vaststellingen zijn louter gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen.

De Raad volgt verzoeker waar deze stelt dat verwondingen door een bomaanslag vele vormen kunnen aannemen en niet altijd gelijk staan met verwijderde ledematen. De Raad stelt samen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel vast dat nergens uit deze bewuste foto blijkt of de persoon in kwestie overleden is. Ook blijkt hieruit niet wie de geportretteerde persoon is en in welke omstandigheden hij gewond is geraakt of overleden is.

Daarenboven wordt verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd door de verklaring dat hij legaal, via de luchthaven van Bagdad met zijn eigen paspoort, Irak ontvluchtte. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Indien u werkelijk gevaar liep, moest onderduiken, bedreigd werd door hooggeplaatsten van het M OD (CGVS2 pg 3) en op de hoogte was van het feit dat de fraudeurs overal connecties hadden (CGVS2, pg 12), dan zou mogen verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het ontvluchten van het land. Zeker gelet op uw verklaring, dat mensen aan huis kwamen bij uw vader om naar u te vragen, terwijl u bij uw schoonzus ondergedoken was, en u drie dagen daarna Irak verliet (CGVS2, pg 15), waardoor u wist dat er actief naar u gezocht werd en het feit dat uw departement nota bene op het domein van de luchthaven van Bagdad gevestigd is (CGVS1, pg 6).” Het betoog dat hij nog niet officieel gezocht werd, zijn naam dus nog niet werd doorgegeven aan de contactpersonen op de luchthaven en de termijn voor het uitschrijven van arrestatiebevel 15 dagen bedraagt, kunnen zijn handelen niet verklaren. De Raad acht het in de door verzoeker geschetste omstandigheden en uiteengezet in de bestreden beslissing niet aannemelijk dat verzoeker de beslissing neemt om met zijn eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad het land te verlaten. Een dergelijke handelwijze doet wel degelijk afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker meent voorts dat hij op grond van desertie in Irak gerechtelijk kan vervolgd worden en zelfs ter dood veroordeeld en verwijst hiervoor in een voetnoot naar een internetlink. Het betreft hier een bericht van Human Rights Watch, waarin wordt gesproken over de doodstraf in het algemeen in Irak, maar op geen enkele manier uitspraak wordt gedaan over de gevolgen bij desertie. Deze informatie is aldus niet bij machte om afbreuk te doen aan de concrete informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aanwezig in het administratief dossier noch om aan te tonen dat verzoeker op grond van desertie gerechtelijk vervolgd zal worden of ter dood veroordeeld. Verzoeker gaat overigens volledig voorbij aan de volgende pertinente vaststelling met betrekking tot zijn aangegeven vrees voor vervolging omwille van desertie: *“Wat uw verklaring betreft, dat u bij een terugkeer naar Irak zal vervolgd worden wegens desertie (CGVS2, pg 16), en de bewijsstukken die u voorlegde ter staving (stuk 16 en 17), dient opgemerkt te worden dat u niet aangetoond hebt dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. In uw stavingstukken wordt enkel vastgesteld dat u ongewettigd afwezig bent en dat er een onderzoeksraad gevormd wordt. Hieruit blijkt niet dat er verder stappen genomen werden om u effectief een straf op te leggen. Zelf verklaarde u dat u vooral riskeerde uw job kwijt te zijn en de daarbij horende opgebouwde rechten (CGVS2, pg 16). U wist niet welke strafmaat u kon opgelegd worden volgens de Irakese wetgeving en u wist niet volgens welk artikel u bestraft zou kunnen worden (CGVS2, pg 16). Indien u werkelijk een vrees koestert om vervolgd te worden, omdat u op ongewettigde wijze het werk verlaten*

hebt, mag van u verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in uw zaak en beter op de hoogte zou zijn van wat u boven het hoofd hangt.”.

Middels een aanvullende nota van 19 juli 2016 bezorgt verzoeker de Raad twee documenten “*die aantonen hoe deserteurs bij een terugkeer aangepakt worden en meer concreet het onderzoek naar het vertrek van verzoeker*”. De Raad stelt vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook blijkt uit de vertalingen van deze documenten niet dat verzoeker zal vervolgd worden omwille van desertie, noch dat hij onevenredig of discriminatoir zal gestraft worden. Het document dat betrekking zou hebben op het onderzoek naar het vertrek van verzoeker vermeldt bovendien een andere achternaam dan degene die door verzoeker werd opgegeven in het kader van zijn asielpprocedure in België. Hierin wordt overigens ook enkel gesproken over de vorming van een onderzoekscommissie en kan dan ook op geen enkele wijze afbreuk doen aan wat voorafgaat.

De Raad wenst hierbij nog te benadrukken dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaansluiting ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aansluiting worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

3.6. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangehaalde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije

maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan

door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juli 2016 naar arresten 165 615 en 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad en voegt deze bij haar aanvullende nota. Daargelaten de vraag op welke wijze deze arresten van april 2016 nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kunnen uitmaken – het verzoekschrift dateert immers van 19 mei 2016, kunnen zij geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor namelijk "COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, "COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en "Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF